

BON MES DEL PASSAT

Fernando Lara

Què menjau, no beveu?

La veu ronca de l'ai-
guadora anava pas-
sant per la llarga fi-
la situada davant de
la taquilla del cine-
ma. Era una vella
encorbada, amb un
càntir blanc a la mà i un petit
tassó de vidre que netejava amb
un mocadoret cada vegada que
algú en feia ús. Se'n contaven
mil històries, d'ella: que havia
perdut el senderi, perquè no va
poder suportar el dolor de que-
dar-se sense família durant la
guerra i la postguerra o, al con-
trari, que tenia molt de diner
amagat a casa i que tot ho feia
per avarícia. ¡Pobra avarícia!,
quan els pocs que venien la se-
va aigua li deixaven moneda
grossa o un xavo, deu o cinc cèn-
tims, com a pagament pels ser-
vicis, com a expressió d'aquesta
"voluntat" que ella reclamava
des d'uns ulls suplicants.

Cinc duros, no pot ser més.

Tots els dijous a la tarda, lliu-
res de col·legi, quan la mare ens
posava els abrics, a la meva ger-
mana i a mi, per anar amb ella
al cinema, ens repetia la frase
com en un ritual. El càlcul era
senzill: 8 pessetes per a cada una
de les tres entrades i la restant,
per a llepolies. Un pressupost ca-
paç de cobrir de sobra les hores
de la tarda, perquè la sessió de
programa doble començava a les
cinc i acabava devers les vuit i
mitja, perquè ens solíem reen-
ganxar (ja sense la mare, que se
n'anava a fer el sopar) a la pri-
mera pel·lícula del programa,
acabada la qual ella tornava a
cercar-nos, perquè no volia que
anàssim tots sols de nit.

¡Pipes, caramels, bombó gelat!

En el descans, entre pel·lícu-
la i pel·lícula o al final de cada
sessió, quan s'encenien els llums,
sonaven- com si tenguessin un

Dibuix d'Alfonso Ruano.

ressort- les veus dels al·lots que
oferien la seva mercaderia, des-
prés substituïts paulatinament
per pàl·lides al·lotes de cara re-
girada. Anaven passant de fila
en fila i, quan s'acostaven a la
que érem asseguts, dirigíem una
tendra mirada a la mare, amb
l'esperança, sempre defraudada,
de poder gastar qualche més
de la pesseta prevista. Les pipes
quedaven descartades, *perquè
fan molt de renou, no s'han de
tirar les clovelles en terra i, so-
bretot, distreuen de la pel·lícu-
la*; els bombons gelats eren de
preu prohibitiu, i ens havíem de
conformar amb una bosseta de
caramels, per norma general, de
menta rabiosa.

*Aquest cinema disposa d'un
sistema de moderna ventilació.*

Amb cara de molt con-
vençuts, ho asseguraven els uni-
formats acomodadors quan ens
veien arribar congestionats per
la calor estiuenca. Al principi era
veritat, la sala buida estava fres-
queta i s'agraïa la temperatura
en comparació amb la xafogor
de coa del carrer. Però després
tota la "moderna ventilació" es
limitava a una finestrona ober-
ta allà dalt, a l'altura de les "bu-
taques d'amfiteatre", el portel-
ló del qual vèiem engronsar-
se, des del pati de butaques, ca-
da vegada que passava una rà-
fega d'aire i produïa una inter-
mitència en la llum que venia de
l'exterior.

Boirines del passat, vivències
d'un ahir no tan llunyà com po-
gués pensar-se, que rememor
ara, mentre esper que comenci
la sessió en el refrigerat vestíbul
d'una multisala, envoltat de re-
nouers adolescents atipats de
coca-coles, crispetes, *quicos* i *na-
chos*, els quals feliçment ja no
hauran de demanar a la taqui-
llera, morts de vergonya, si *per
favor, queden entrades de la da-
rarrera fila*, de la famosa *fila dels
manxols*, per poder gaudir de les
primeres carícies. 🍬